

Compareixença del president de la Generalitat al ple del Parlament

Parlament de Catalunya, 17 d'octubre de 2019

Benvolgudes diputades i diputats,

Honestedat. Aquest és el valor més preuat de les persones. Podem ser més bons o més dolents, més ràpids o més lents, més atrevits o més porucs. Però allò que jo vull preservar per sempre és l'honestedat. El dia que, per fer allò que vull, hagi de deixar de ser honest, aquell dia no podré continuar. El dia que no pugui explicar-me amb sinceritat al poble de Catalunya, aquell dia no podré continuar.

I dic això perquè som en un moment important pel nostre país. Molt important. Aquesta setmana va començar dilluns amb la notícia d'una sentència que no s'hauria d'haver escrit mai. Una sentència que és el resultat d'una gran farsa que només tenia un objectiu: venjança i escarment. L'Estat espanyol no va digerir correctament l'esclat de democràcia i l'expressió cívica i digna d'un poble que se sabia lliure aquell Primer d'Octubre de fa dos anys.

Aquella victòria de la voluntat popular per damunt de l'amenaça, la intimidació i, finalment, la força i la violència desbordada va ser el preludi d'una onada de repressió que encara no ha acabat. La presó, l'exili, les multes, les amenaces constants, les condemnes preventives... tot ha anat confegint un paisatge devastador per a la democràcia i els drets humans, civils i polítics a l'Estat espanyol. El Regne d'Espanya, lluny de respondre a una demanda legítima i democràtica amb el diàleg i el vot, ha respost amb el codi penal i la repressió. I és així com s'ha allunyat dels estàndards democràtics dels Estats del nostre entorn.

Ara, dos anys després d'empresonar dos líders civils pacífics i demòcrates inqüestionables, en Jordi Sánchez i en Jordi Cuixart, ja tenim una sentència infame que els condemna a ells i a la presidenta d'aquest Parlament i a sis membres del Govern a molts anys de presó. És una sentència que enterra els fonaments del Dret per molts anys. Amb la sentència, hem passat d'un Estat de Dret a l'aplicació d'un Dret d'Estat contra la dissidència, que tan sols es basa en la sagrada unitat d'Espanya.

És una sentència que no només ens condemna a tots a viure sota les cadenes d'una Constitució que ha quedat vella i caduca perquè ja va néixer coixa i condicionada pel règim que no ha acabat mai de morir, com veiem aquests dies, sinó que, a més, limita a partir d'ara de manera vergonyant molts dels drets que a tantes i tantes generacions de catalans i espanyols abans nostre havia costat conquerir.

Amb el Jordi Sànchez i el Jordi Cuixart, condemnats a 9 anys de presó cadascun, Josep Rull i Joaquim Forn han estat condemnats a 10 anys i 6 mesos de reclusió. I Carme Forcadell, gairebé tots els que sou aquí la coneixeu i sabeu que tan sols us va deixar debatre sense limitacions imposades, ha estat condemnada a 11 anys i mig de presó. Dolors Bassa, Jordi Turull i Raül Romeva, a 12 anys de privació de llibertat. I Oriol Junqueras, a 13 anys entre reixes. 100 anys en total.

En som conscients, de la gravetat que tot això suposa? Algú de vosaltres pot acceptar aquesta venjança cruel i injusta sense tenir remordiments? N'esteu segurs que no és l'hora de fer un pas endavant i dir que ja n'hi ha prou? No cal ser independentista, ni sobiranista ni tan sols catalanista, per veure que això és una vergonya inaguantable. Només amb tenir una mica de sentit de la justícia, ja n'hi hauria d'haver prou.

Sabeu què passa? Que aquest judici, aquest procés aparentment judicial, acabarà condemnat als tribunals europeus algun dia. Aleshores, es destaparan totes les vulneracions processals i totes les mentides que s'han imposat. Es demostrarà que el judici va ser una escenificació per anar confirmant una sentència que ja estava escrita.

Tot això passarà, però els nostres companys i companyes, persones innocents i pacífiques, demòcrates i honorables, ja hauran sofert anys sense poder estar amb els seus fills, els seus pares i germans, i amb totes les persones estimades. Encara que s'acabi fent justícia, el mal ja s'haurà fet. Aquests anys de presó ja no els tornaran ningú.

Entenc que tots vosaltres, tots els que som aquí, volem que els nostres objectius polítics triomfin. És legítim. És normal. Però no hi ha cap projecte polític, per legítim que sigui, que mereixi tancar ningú a la presó per a guanyar. Això no és legítim.

La repressió per ofegar un moviment polític democràtic i pacífic no és legítima. És més, els que utilitzen la repressió per guanyar els adversaris fan perdre tota legitimitat al seu projecte polític.

En democràcia, més que en cap altre règim, cal ser valent. Perquè cal defensar els projectes, les propostes i les idees sense utilitzar dreceres. Sense imposar, amb la paraula i amb l'única força dels vots. Sabent que pots perdre si no tens la confiança o el suport de la gent. Perquè és la gent qui et dona la confiança per tirar o no endavant els teus projectes polítics.

És massa fàcil —i és una falsa drecera— voler guanyar imposant i reprimint.. Deixeu de reprimir, perseguir, judicialitzar... Sigueu valents.

Per això comparec avui davant vostre amb consternació i indignació. Com milers, com milions de catalans senten i viuen ara mateix la reacció a les sentències. Aquest és un moment greu per al país.

Consternats i indignats, com han viscut el judici aquests darrers dos anys senadors i diputats de diversos països europeus que han signat manifestos i han alçat la veu contra aquest judici farsa. I premis Nobel de la Pau, escriptors i intel·lectuals de tot el món i de les principals organitzacions de drets humans. Com l'Oficina de l'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Drets Humans o l'Organització Mundial contra la Tortura.

O entitats com l'American Political Science Association, que representa més de 10.000 professors universitaris americans, o l'Associació Internacional d'Advocats Demòcrates.

I no puc oblidar els més de 500 parlamentaris i ex parlamentaris de 25 països que van signar un manifest demanant la posada en llibertat de Carme Forcadell. O el PEN Club Internacional, l'associació Advocats Europeus Demòcrates o la Comissió Internacional de Juristes.

Fins arribar al Grup de Treball sobre la Detenció Arbitrària de les Nacions Unides, que va exigir l'alliberament immediat dels presos polítics catalans.

El cost per la reputació de la democràcia espanyola ha estat enorme. El Consell d'Europa ha obert recentment una investigació a Espanya i a Turquia sobre la utilització de la justícia contra els polítics dissidents que qüestionen el poder i l'estatu quo. El Consell d'Europa!

I només cal veure la informació que els mitjans internacionals estan destacant per adonar-se del pendent pel qual s'ha endinsat sense frens l'Estat espanyol. Un exemple? L'editorial del Financial Times de dimarts. Demolidor.

Aquesta sentència ens arriba després dels cops repressius de la tardor del 17, després dels mesos de suspensió democràtica propiciada per l'aliança del 155 entre el Partit Popular, el Partit Socialista i Ciutadans, després d'amenaques, querelles, impugnacions, prohibicions i suspensions i després d'una brutal repressió i la involució autoritària de l'Estat.

Aquests darrers dies, hem hagut de veure com l'Estat espanyol ha desplegat un enorme dispositiu a Catalunya per detenir nou independentistes i tancar-ne set en presó incondicional –de manera irregular, tal com denunciaven els advocats d'Alerta Solidària–, en un sumari secret que és filtrat a conveniència amb l'objectiu d'anar implementant un relat fals, segons el qual l'independentisme és violent.

Hem hagut de veure el desplegament de militars i guàrdies civils a Catalunya ordenat pel Govern de Sánchez amb un clar objectiu intimidatori, les declaracions del general de la Guàrdia Civil amenaçant-nos, a més d'haver d'aguantar les contínues apel·lacions de la pràctica totalitat dels polítics espanyols a l'aplicació de la Llei de Seguretat Nacional, o ja directament a l'article 155 de manera constant, diària.

Doncs no. No acceptem la sentència de la ignomínia. La rebutgem. Perquè, a més a més, amb aquesta sentència no s'han condemnat tan sols els nostres representants polítics i socials, amb aquesta sentència han condemnat la democràcia i han condemnat els més de dos milions de persones que vam participar en aquell referèndum.

Aquesta sentència és, a més, un atac directe a l'exercici dels drets fonamentals de les persones i és el cop a la democràcia més important que ha tingut lloc des del 1978.

Aquesta sentència vulnera els drets de reunió i manifestació, d'associació, d'expressió i d'opinió, de pensament, de participació política, de no discriminació i el dret a la llibertat.

Doncs sí. Cada dret prohibit, caldrà tornar-lo a exercir.

Cada llibertat emmordassada, caldrà tornar ser defensada.

Si per posar les urnes per a l'autodeterminació ens condemnen a 100 anys de presó, la resposta és clara: s'hauran de tornar a posar urnes per a l'autodeterminació.

Un dels pocs plaers que encara em permeto és llegir una estona abans d'anar a dormir. Aquests dies lleigeixo la biografia de Václav Havel, un polític que, suposo que com la majoria de vosaltres, admiro molt.

Altres vegades he citat Havel, que va encapçalar la Revolució de Vellut txeca i va ser un dels líders europeus del moviment pels drets civils, la no violència i la resistència civil. Havel defensava que "cal viure en la veritat", en tant que acte de resistència, de rebel·lió contra la mentida de la qual el mateix poder totalitari n'és presoner. Viure en la veritat permet als ciutadans crear una situació que confon tot règim i el fa reaccionar de manera inadequada. Per Havel, el poder que té "la vida en la veritat" és el poder d'acabar amb les estructures repressives, és el poder de retrobar la identitat i la dignitat reprimida. I aquest enorme poder rau al sí de cada persona.

I aquests són dies, aquestes són hores, per a viure en la veritat.

Des que dilluns passat es va fer pública la sentència que condemna els nostres líders a penes de presó de 100 anys, he pogut expressat en la Declaració Institucional feta al Palau de la Generalitat el rebuig i la no acceptació de la sentència.

Altra vegada hem apel·lat, inútilment, al diàleg amb el president en funcions del Govern espanyol.

Malgrat la negativa reiterada de l'Estat, sempre hem estat disposats a parlar i a dialogar sobre aquest conflicte polític que cal resoldre, avui més que mai, políticament.

Avui apel·lo, de nou, el president Sánchez a encarar el conflicte com ho fan les democràcies: parlant i donant veu a la ciutadania. Perquè ni la unitat d'Espanya ni la independència de Catalunya poden servir com a excusa per vulnerar els drets de la població ni els dels seus representants polítics.

Però si els nostres companys i companyes han estat declarats culpables, jo també en soc. I per això, tal com vaig anunciar als membres del Govern, he decidit autoinculpar-me: jo també soc autor d'aquest fals delictes que se'ls ha imputat. I espero que tots aquells membres d'aquesta Cambra que senten ferit el seu anhel de justícia, facin el mateix.

També, com a president de Catalunya, m'he adreçat per carta a tots els presidents i primers ministres de la Unió Europea, el G-20 i l'EFTA per explicar-los la condemna per sedició i malversació als nostres líders socials i polítics.

En aquesta mateixa línia, el conseller d'Acció Exterior, Alfred Bosch, ha iniciat una gira i enviarà cartes als ministres d'affers estrangers d'aquests mateixos països. No ens aturarem per a difondre al món les decisions del Grup de Treball sobre la Detenció Arbitrària de les Nacions Unides, que exigeix la posada en llibertat immediata dels presos polítics catalans.

Hem de viure en la veritat. I no en les pors ni en les amenaces.

Ahir es va produir un altre fet gravíssim. Diverses de les resolucions aprovades per la majoria absoluta de la Cambra van ser suspeses pel TC. Totes les referents al dret d'autodeterminació. Tots els membres de la Mesa, el Govern i jo mateix hem estat requerits pel mateix Tribunal Constitucional en aquests termes: "se les advierte de su obligación de impedir o paralizar cualquier iniciativa que suponga ignorar o eludir la suspensión acordada, apercibiéndoles de las eventuales responsabilidades, incluida la penal, en las que pudieran incurrir".

És a dir, el Tribunal Constitucional pretén que a la Cambra on resideix la sobirania dels catalans no es pugui parlar del dret d'autodeterminació.

Doncs hem de viure en la veritat, i la veritat és que en aquesta cambra tornarem a parlar, debatre i discutir del dret d'autodeterminació i que, de cap manera, cap Tribunal impedirà a aquest president de Catalunya seguir impulsant totes les iniciatives que cregui convenients sobre el dret d'autodeterminació de Catalunya.

No ens podem permetre ni un pas enrere en la defensa del nostre dret inalienable a l'autodeterminació. Jo, no penso permetre-ho. I apel·lo també a tots els diputats de la Cambra, no només els independentistes, a reaccionar contra aquesta vulneració de la llibertat d'expressió, de la inviolabilitat parlamentària i del nostre dret com a poble a decidir el nostre futur.

No ens poden vèncer ni la por ni les amenaces ni les inhabilitacions, ni el que sigui. Hi ha la dignitat de Catalunya en joc en aquesta qüestió del dret d'autodeterminació. I amb la dignitat de Catalunya no s'hi juga.

Aquesta és la realitat trista i penosa on ha arribat l'Estat espanyol per no voler reconèixer que els pobles, la gent, té dret d'escollir el seu futur votant de manera lliure. I d'aquesta realitat trista i penosa n'hem de sortir amb determinació. Sense excuses i sense perdre el temps.

D'entrada, ho hem de fer de manera pacífica, l'única via que tenim els catalans per avançar en la independència. L'única!

Com vaig fer ahir al vespre, vull fer una crida a la calma, a la serenitat i al civisme. Nosaltres, els independentistes, no ens reconeixem en la violència. No és el nostre llenguatge. La refusem com l'hem refusada sempre. No ens representa. Rebutgem i condemnem totes les violències, vinguin d'on vinguin i pretenguin justificar-se com vulguin.

Mai no hem tingut cap mania ni cap neguit a l'hora de condemnar la violència. Sempre que s'ha produït. De fet, sempre hem estat els primers de fer-ho. Aquí hi ha grups que no ho han fet quan la violència s'ha dirigit contra independentistes o contra persones que participaven en un referèndum. Hi ha uns quants grups aquí, en aquesta Cambra, que no han condemnat la violència de l'1 d'octubre.

Per tant, que no ens vinguin a exigir ni a donar lliçons sobre la violència. Sabem perfectament què és, perquè sempre l'hem rebutjada.

El moviment independentista, els demòcrates d'aquest país que refusen la sentència i volen sortir al carrer a expressar-ho, ho han de fer sempre amb serenitat, ferma, civisme i determinació. Som gent de pau i estem tossudament alçats.

I refusem qualsevol brot de violència que es produeixi. Si hi ha provocadors i agitadors que volen canviar el rumb de les mobilitzacions pacífiques, cal aïllar-los i apartar-los. Caldrà investigar fins al fons per saber qui hi ha al darrere d'aquests incidents.

Però que ningú intenti barrejar les coses, que ningú vulgui criminalitzar la desobediència civil. Perquè la desobediència civil no violenta és un camí legítim per a defensar els drets negats. És el camí que van fer servir Gandhi, Martin Luther King, Rosa Parks, i molts altres moviments líders i moviments pels drets civils de la població. A alguns els hauria de fer vergonya barrejar la desobediència civils amb la violència.

I tot això ho hem de fer en un país amb una policia nacional, els Mossos d'Esquadra, que han de fer la seva feina i la seva missió principal: protegir la població de les amenaces i garantir que aquesta ciutadania pugui viure amb els seus drets i llibertats respectats.

Necessitem que la nostra policia, que té tot el meu suport i reconeixement, sigui escrupolosa i exemplar en el compliment de la seva missió. No ens podem permetre cap vulneració dels protocols d'actuació establerts: mediació, proporcionalitat, evitar danys majors. Confio en ells.

Com ahir va dir el conseller Buch: "Nosaltres hi serem per reconèixer la seva feina quan ho fan bé, com acostuma a ser sempre i ha demostrat el cos de Mossos d'Esquadra. Però també hi serem quan no sigui així. Per exigir responsabilitat i el compliment dels principis d'actuació policial legalment establerts".

Per això, he demanat al conseller Buch d'investigar qualsevol situació irregular que s'hagi pogut produir i de fer l'autocrítica quan és necessari. I ara és un moment que cal fer-ho. S'han produït imatges i situacions que no ens han agradat a ningú. I, si no féssim un exercici de revisió i reparació, no estariem fent cap bon favor a un cos d'agents que dediquen la seva vida a servir-nos, molt sovint arriscant la seva integritat física per protegir-nos.

Els Mossos d'Esquadra són una de les institucions més ben valorades del país. I és bo que continuï essent així. Ha de ser així. És d'interès de tots de preservar aquesta valoració i, per això, no hem de tenir inconvenient a millorar sempre qualsevol aspecte que es pugui millorar.

Saben que em tenen al seu costat per això també. Els he vist treballar, hi he pogut parlar a les comissaries, i sort en tenim de la feina que fan cada dia de l'any.

Com deia, som en una situació trista i penosa. Un Estat que es diu democràtic i de dret es dedica a vulnerar drets i a saltar-se principis tan fonamentals com la separació de poders. I és en aquest marc on hem d'avançar precisament per superar-lo.

Sempre vaig dir que faria la meva proposta de com continuar, arribat el punt d'inflexió de les sentències.

Voldria recordar que ja en el meu discurs d'investidura vaig anunciar-los que aquesta legislatura anava de la restitució a la Constitució. La majoria de la cambra em va fer confiança i per això em presento avui, aquí, com a president de Catalunya.

Mai no he enganyat a ningú. Ni quan vaig anunciar que votariem que no als pressupostos de Pedro Sánchez i a la seva investidura si no es reconeixia la voluntat d'avançar en el diàleg per a l'exercici del dret d'autodeterminació.

Doncs la meva proposta es concreta a través d'una via internacional i de dues eines:

En primer lloc, ens cal seguir la via de la internacionalització. El Consell per la República, amb el Molt Honorable president Puigdemont al capdavant, és una entitat

valuosíssima. El seu paper ha de ser cabdal i ho estem veient quan, com fa pocs dies, convocava l'Assemblea de Cànecs Electes.

Al nostre país, d'altra banda, tindrem dues eines i també un motor que han d'esdevenir fonamentals, sobre les quals pivota la iniciativa els propers mesos.

El motor ha de ser un pressupost pel 2020 que sigui palanca del canvi social, amb 2.500 milions més que permetran fer un programa de xoc ambiciós a favor de les persones que més ho necessiten. Ens cal aquest pressupost per avançar i per fer avançar tothom.

Però quines altres eines tenim?

En primer lloc, tenim en marxa un Debat Constituent que s'està produint des de la societat civil, i que aprofito l'ocasió per a agrair un cop més a en Lluís Llach el seu compromís formidable. Es tracta d'un projecte que ja té un nivell de participació altíssim i que ha d'esdevenir una clau per obrir portes republicanes.

La primavera de l'any vinent, del 2020, el Debat Constituent podrà consolidar unes propostes que serveixin de guia per a l'elaboració d'una Constitució republicana. Com s'ha demostrat fins ara, serà la força de la gent, la participació, i aquesta capacitat d'apoderament que tenim, allò que farà que el Debat Constituent sigui un èxit i doni una força completa a les seves conclusions.

Repeteixo: a la primavera, tindrem ja una proposta. Animo a la ciutadania a participar-hi, a debatre, a construir, a escriure ella mateixa el seu futur.

I, per altra banda, tenim una base molt important per avançar conjuntament partits i entitats cap a l'exercici del dret d'autodeterminació, l'exigència d'amnistia i la defensa dels drets civils i polítics. És, ha de ser, l'Acord Nacional que la majoria absoluta d'aquesta cambra va aprovar d'impulsar en una resolució del Debat de Política General.

Un gran acord de país per l'autodeterminació, els drets civils i polítics i l'amnistia, obert a tots els agents polítics, socials i culturals de Catalunya, que agrupi totes les forces partidàries de la democràcia, amb els objectius següents:

1. Assentar els consensos necessaris per a assolir l'amnistia de totes les persones perseguides per l'exercici dels seus drets polítics, civils i socials
2. Fixar les vies per a concretar l'exercici del dret d'autodeterminació en el termini més breu possible

Resolució aprovada per majoria absoluta d'aquesta Cambra.

En compliment d'aquesta resolució, hem de trobar-nos partits i entitats per traçar el rumb cap a la República independent. Celebro que hi hagués aquesta votació conjunta i aquesta voluntat àmplia, plural, integradora. Segur que cada grup polític podrà aportar-hi el millor de la seva tradició política: la CUP, Esquerra, Junts per Catalunya i qualsevol altre actor polític que vulgui participar, o qualsevol altra entitat que hi vulgui ser present.

Però tenim un deure immens: fixar les vies per a concretar l'exercici del dret d'autodeterminació en el termini més breu possible. I, en el marc d'aquest Acord Nacional, jo defensaré que en aquesta legislatura s'acabi tornant a exercir el dret d'autodeterminació.

Ara es tracta d'aconseguir-ho, ja no només intentar-ho. Tots sabem les dificultats que ens imposen la repressió i la por. Però cal que seguim endavant i no deixar-nos intimidar per les amenaces i les prohibicions. Tots hem de fer aquest esforç i assumir-ne el compromís.

Aquesta legislatura, si entre tots els partits i organitzacions ho fem possible, hem de poder-la finalitzar validant la independència. Aquesta és la meva proposta per un país que sempre hi és i que no deixa mai de demostrar la seva determinació i constància.

No els podem fallar. Nosaltres no podem no estar a l'altura de la gent que aquests dies i sempre ha tornat a sortir i a mullar-se per la llibertat, la justícia i la democràcia. No podem continuar en aquesta gàbia que no deixa mai d'afegir nous barrots.

Abans els he parlat de l'honestedat. I acabo parlant-los de la veritat. De dir sempre la veritat. Jo vull viure així. No vull enganyar ningú. No ho he fet fins ara i no ho penso fer. Jo crec que en aquesta cambra hem de dir sempre la veritat. És la nostra obligació, és el nostre deure i responsabilitat, i és el que espera la ciutadania de nosaltres. El dia que no pugui viure en la veritat, els ho diré.

Serenitat, fermesa, determinació i no-violència.

I sobretot, res ni ningú ens ha de fer perdre la capacitat d'avançar. Endavant, sempre endavant.

Moltes gràcies.